

بررسی پدیدارشناسی «مکان» و «نامکان» در دو نمایشنامه پلکان و شب روی سنگفرش خیس اکبررادی*

مرتضی بیگ لو**، شیرین بزرگمهر^۱

^۱ کارشناسی ارشد ادبیات نمایشی، دانشکده سینما - تئاتر، دانشگاه هنر، تهران، ایران.

^۲ دانشیار دانشکده سینما - تئاتر، دانشگاه هنر، تهران، ایران.

(تاریخ دریافت مقاله: ۹۵/۷/۱۳، تاریخ پذیرش نهایی: ۹۵/۱۲/۲۴)

چکیده

رویکرد پدیدارشناسی، به دلیل وجود انسجام، یکپارچگی، تقسیم‌ناپذیری تجربه انسان و همچنین پذیرفتن این حقیقت که معانی تعریف‌شده توسط خواسته‌های انسان در مرکز تجارب ما قرار دارند، اهمیت پیدا می‌کند، که برآیند آن تجلی پدیده مکان است. مکان، هویت‌مند، رابطه‌مند و دارای تاریخ است. بر این اساس، نامکان محدوده‌ای است تهی از هویت و تاریخ و تحقق آن درون فضاهایی همسان شکل می‌گیرد. این پژوهش کیفی با استفاده از روش توصیفی - تحلیلی و بر مبنای اسناد و منابع کتابخانه‌ای به انجام رسیده است. اهمیت این پژوهش بر این است که رادی در نمایشنامه‌های خود، به مفهوم مکان اشاره دارد. او به یک باره داشتن احساس تعلق به آن را می‌آزماید و شخصیت‌های آثارش را در رویارویی با آنها قرار می‌دهد. هدف این پژوهش، تفکیک و یافتن فضاها و مکان‌ها و نامکان‌های موجود در نمایشنامه‌های "شب روی سنگفرش خیس" و "پلکان"؛ و تفکیک آنها و نتیجه‌گیری در تأثیر مکان و نامکان بر فرد و نحوه واکنش فرد به آنها و یافتن روح مکان و پی بردن به داشتن حس تعلق به مکان در شخصیت‌های «آنها» می‌باشد. پژوهشی که در این زمینه پیشگام است.

واژه‌های کلیدی

پدیدارشناسی، مکان، نامکان، اکبررادی، شب روی سنگفرش خیس، پلکان.

* مقاله حاضر برگرفته از پایان نامه کارشناسی ارشد نگارنده اول تحت عنوان: "بررسی پدیدارشناسی مکان و نامکان در نمایشنامه‌های اکبررادی با تمرکز بر شب روی سنگفرش خیس و پلکان" است که به راهنمایی نگارنده دوم در بهمن سال ۱۳۹۳ در دانشگاه هنر تهران، دانشکده سینما - تئاتر به انجام رسیده است.

** نویسنده مسئول: تلفن: ۰۹۱۹۱۶۲۱۸۵۲، شماره: ۰۲۶-۳۳۲۶۷۴۲۶، E-mail: m.beiglow@gmail.com

مقدمه

یعنی آسایش، توجه و مراقبت، نگرانی، خیال‌انگیزی، گرمی، عشق و قداست، اشاره دارد. او به یکباره شناختن مکان و داشتن احساس تعلق به آن را در هستی شخصیت‌های آثارش می‌آزماید. رادی روح مکان را می‌شناسد، او بر احساسات مکانی ناشی از قدم‌زدن در مه و سنگفرش خیس آگاهی دارد. او بر زمزمه باد واقف بوده و بودن در جنگل و مه را حس کرده است و در انتقال آن حس مکان در آثارش موفق بوده است، که آثارش سرشار از معنای مکانی می‌شود و مکان‌ها برای ما باورپذیر جلوه می‌کنند. رادی درباره حس مکان شخصی خود می‌گوید: «آن روزها خانه ما پشت مسجد ملا محمد بود، که با دیوارهای مهربان و مرموزش، مرا از مصائب دنیا محفوظ می‌داشت. هنوز اتاق‌های متعدد با سقف‌های چوبی آبی رنگ خانه را به یاد دارم..... مه زلال سپیده دم با بوی مرطوب یاس، سنگ بست‌های باران خورده‌ای که آنقدر نظیف بود که می‌توانستی پاره‌نه روی قلوچه‌های آن راه بروی و خنکی و تمیزی سنگ را بر پوست پاهای پنج ساله‌ات حس کنی.... من اشتیاق داشتم که بردرشکه بنشینم، افسار آن اسب‌های جوان را بگیرم و در شب سنگین و مه روی سنگفرش خیس درشکه برانم» (طالبی، ۱۳۸۹، ۳۷).

در این پژوهش، ضمن تبیین دیدگاه‌های پدیدارشناسانه مکان و نامکان، ملاحظات نوع نگاه اکبررادی به آنها نیز در نظر گرفته شده است. در بین نمایشنامه‌نویسان معاصر ایران، دیدگاه اکبررادی، به پدیدارشناسی مکان بسیار نزدیک می‌نماید. آنچه در سراسر آثار رادی یافت می‌شود، نگاه عمیق، بدیع، و جدید وی به مکان است، که این نگاه در این دو اثر بیشتر تجلی یافته است. هدف از انتخاب این دو اثر از میان تمامی آثار رادی، تنها نه برای مقایسه، بلکه سعی در یافتن تحلیلی هدفمند به مقوله مکان و نامکان در این دو اثر می‌باشد. گرچه رادی، در جای جای آثارش به مکان‌ها اشاره دارد، اما آنها، مکان نیستند، بلکه نامکان‌ها در مکان‌ها شکل گرفته و یا در پی فرایندی، مکان تبدیل به نامکان شده است که در ادامه به آن پرداخته شده است. هدف این پژوهش، یافتن این فرایند تبدیل شده و نقد مکان‌ها و یافتن روح مکان و حس تعلق به مکان، در این دو اثر برجسته می‌باشد. پژوهشی که در این زمینه پیشگام است و از این منظر به آثار ایشان پرداخت نشده است.

پدیدارشناسی، بر خلاف فلسفه‌های ایستا، فلسفه‌ای پویاست با جریانی پرتحرک، مثل هر جریانی، مرکب از چند جریان فرعی موازی است که به هم مربوط‌اند ولی به هیچ روی همگن نیستند و امکان دارد با آهنگ متفاوتی حرکت کنند. شکل کلی جنبش پدیدارشناسی، بیش از آن که به رودخانه شباهت داشته باشد، شبیه درختی شکوفان به نظر می‌رسد که به اطراف شاخه می‌گستراند. «فراخوان پدیدارشناسانه، فراخوانی است برای بازگشت به دنیایی که مقدم بر دانش است؛ دنیایی که دانش همیشه از آن سخن می‌گوید؛ فراخوانی برای در پراتنز گذاشتن دنیای مادی و تقدم بخشیدن به زیست-جهان (جهان روزمره تجربه زیسته) است» (پرتوی، ۱۳۹۲، ۱۵۵). روش پدیدارشناسی، دارای توانمندی وجودی در ایجاد محیط‌های واجد معنا و نمایانگر حس مکان و روح مکان است که از مولفه‌های اصلی مکان می‌باشد. در گذشته، رابطه انسان سنتی و فضای پیرامونش، تا حدودی فاقد پیچیدگی‌هایی بود که انسان امروزی با آن مواجه است. در دنیای معاصر، آنچه حاصل آمده، وجود نامکان‌ها و فضاهای تهی است. «نخستین گام‌های ما در فضا، خود ما را به نقطه ناچیزی تقلیل داده است. ولی در عین حال، جهان به روی ما گشوده می‌شود. ما در عصر تغییر مقیاس‌ها هستیم، نه فقط به واسطه تسخیر فضا، بلکه در روی زمین» (اژه، ۱۳۸۷، ۵۳). با شکل‌گیری این فضاها، هیچ‌گونه جامعه ارگانیکی در آن ممکن نیست. که تنها شامل «فضاهایی که برای عبور است، نه مکث، برای سفر است، نه حضور برای جدایی، نه الفت و آشنایی، که منجر به پریشانی و تنهایی انسان گشته است» (پرتوی، ۱۳۹۲، ۱۱) و این پریشانی و تنهایی انسان، علت بوجود آمدن نامکان است. نامکان نقطه مقابل خانه است. استفاده‌کننده از نامکان تنهاست و افراد ساکن در آن به نحوی یکسان با آن در ارتباط هستند.

مقاله پیش رو بر آن است که «مکان» و «نامکان»، را در نمایشنامه‌های «شب روی سنگ فرش خیس» و «پلکان»، دو اثر برجسته اکبررادی، نمایشنامه‌نویس صاحب‌آوازه ایران، با رویکردی پدیدارشناسانه مورد بررسی و تحلیل قرار دهد. اهمیت این تحقیق بر این است که رادی در نمایشنامه‌های خود، به مفهوم در خانه بودن

چارچوب نظری

که آن چیزها هم در نهایت فقط نشانه‌های چیزهای دیگر هستند. امر واقعی پنهان می‌ماند و دیگر کسی قادر به دیدنش نیست. با این حال، هنوز هم چیزهای واقعی وجود دارند، حتی اگر در معرض خطر باشند. زمین، آب، نور خورشید، طبیعت و گیاهان که تجلی ذات خود هستند و حضورشان بدیهی و خود پیدا است.

یک مکان خوب باید پذیرای ما باشد و اجازه دهد که ما در او سکونت کنیم و تجربه‌اش کنیم؛ نه این که با حرافی، خودش را به ما بپذیراند و حضورش را به ما تحمیل کند. جهان معاصر، سرشار از پدیدارها و مکان‌های بی‌هویتی است که به چیزهایی ارجاع می‌دهد که هیچ کس آنها را به طور کامل نمی‌فهمد. چرا

الف) مکان

منظور ما از کلمه "مکان"^۱ چیست؟ شولتز^۲ می نویسد: «به وضوح منظور ما چیزی بیش از جایگاهی تجریدی است. منظور کلیتی است که از چیزهای عینی ای که دارای مصالح مادی، شکل، بافت و رنگ اند، ساخته شده است. این چیزها یک "خصلت محیطی"^۳ را تعیین می کنند که اساس "مکان" است. در کل، یک "مکان" دارای یک "خصلت یا جو" است. یک "مکان"، از این رو یک پدیدار کیفی و کلی است که نمی توانیم آن را به هیچ یک از خصوصیاتش مثلاً به نسبت های فضایی، بدون از دست دادن ماهیت آن، فرو کاهیم» (شولتز، ۱۳۹۱، ۱۷).

در فرایندی، "خصلت محیطی" (که از پدیدار عینی (چیزها) سرچشمه می گیرد)، برای انسان تبدیل به "باشیدن" یا "سکنی گزیدن"^۴ می شود، که اساس فلسفه مکان است. «اقامت در جوار چیزها، اصل بنیادین انسان بودن است و نسبت انسان با محل و از طریق محل با مکان، بر سکونت کردن (باشیدن) استوار است» (زومتور، ۱۳۹۴، ۴۳). شولتز می افزاید: «سکونت، بیانگر برقراری پیوندی پرمعنا بین انسان و محیطی مفروض می باشد، که این پیوند از تلاش برای هویت یافتن، یعنی به مکانی احساس تعلق داشتن ناشی گردیده است. بدین ترتیب، انسان زمانی بر خود وقوف می یابد که مسکن گزیده و در نتیجه هستی خود در جهان را تثبیت کرده باشد» (شولتز، ۱۳۹۲، ۱۷). شار به نقل از هایدگر می نویسد: «نحوه ای که تو هستی و من هستم، شیوه ای که بنابراین، ما انسان ها بر روی زمین هستیم، سکنی گزیدن است و هر نوع بودنی، سکنی گزیدن (باشیدن) نیست» (شار، ۱۳۸۹، ۳۱).

از دیگر خصوصیات پدیدار هویت مکان، "روح مکان"^۵ می باشد. روح مکان، حقیقتی بزرگ است، که سرچشمه آن، ریشه در تفکر هایدگر در باب هستی، جهان، حقیقت و اثر هنری دارد. «هر موجودی، روح مخصوص به خود را داراست که بر مبنای آن، خصلت ویژه ای خود را تحصیل می کند. بنابراین، هر شیء و مکانی، روح و ویژگی خاص خود را دارد. انسان چونان هستنده ای وجودی که زندگی اش وقوع می یابد،^۶ نیازمند آن است تا روح مکان را درک کند» (شولتز، ۱۳۹۱، ۸۰). روح مکان، ظریف و پرابهام است ولی به سادگی در تجربه ما از مکان ها درک می شود، زیرا فردیت و منحصر به فرد بودن مکان ها را سبب می شود.

ب) نامکان

مطالعه پدیده مکان بدون توجه به پدیده موازی آن "نامکانی"، که با قلع و قمع اتفاقی مکان های شاخص و یکسان کردن چشم اندازها که ناشی از نوعی عدم حساسیت به اهمیت مکان است، دور از واقعیت خواهد بود. در دنیای معاصر و مخصوصاً اوایل قرن بیستم، با مدرن شدن و شکل گیری فضاهای جدید، انسان نیز به موازات آن رشد کرد. هر چه به سوی اواخر پیش رفت، این سرعت فزونی یافت، تا جایی که انسان با آن غریبه گشت. انسان در زندگی

روزمره خود با فضا و مکان های مدرن گمشده روبرو شد و رهایی از آن را غیرقابل تصور دید: «در غرب، محتوای خود فضا است که از حضور انسان تهی شده است. انگار که آدمی با محیطی خالی از هر نوع محتوای عاطفی و تهی از اقلیم حضور، سر و کار دارد. همچون انسان تکثیرپذیر و منعطف- که نتیجه بی محتوایی اوست - فضا نیز یکسره متجانس و یکدست شده است» (شایگان، ۱۳۹۲، ۸۷). مارک اژه^۸، تمایزی میان "مکان" و "نامکان"^۹ قایل است. او «"مکان" را پوشیده از بناهای تاریخی و زندگی اجتماعی خلاق و "نامکان" را جایی ترسیم می کند که افراد به نحوی یکسان با آن در ارتباط اند و هیچ گونه حیات اجتماعی ارگانیکی در آن ممکن نیست» (اژه، ۱۳۸۷، ۱۱۴). "نامکان"، فضاهایی است که به مناسبت و برای اهداف و مقاصد خاصی شکل گرفته اند و مناسبتی که افراد با فضاهای مزبور برقرار می کنند. اگرچه این دو نوع مناسبت تا حد زیادی به طور رسمی و اداری با یکدیگر انطباق دارند (افراد سفر می کنند، خرید می کنند، استراحت می کنند)، اما با هم یکی نیستند، زیرا "نامکان"، محمل مجموعه ای از مناسبات با خود و دیگران است که با هدفی که برای آن تاسیس یافته، ارتباط مستقیم ندارد. به عبارتی دیگر «"نامکان"، فضایی است که ویژگی آن، بی نام و نشانی افرادی است که پذیرای آن می شوند. "نامکان" نقطه مقابل "مکان"، به معنای معمول کلمه است، استفاده کننده "نامکان"، تنها و در عین حال شبیه دیگران است. رابطه او با "نامکان" رابطه مبتنی بر قرارداد است» (همان). در نتیجه، چنانچه فضایی با هویت، رابطه مند و تاریخی را "مکان" بنامیم، فضایی که نتوان آن را هویت مند، رابطه مند و تاریخی تعریف کرد، "نامکان" است. "نامکان" ها، هر روز شمار بیشتری از افراد را در خود می پذیرند، گرچه هیچ جامعه سازمانی را در خود جای نمی دهند. اژه، به تصویر و تصور روشنی از رابطه فرد، جامعه، تکنولوژی، مصرف و فضا دست یافته است. زاویه نگاهی که اژه به ما نشان می دهد، ما را قادر می سازد از زاویه جهانی به نقد فضا و مکان در موطن خویش بپردازیم. واژه های کلیدی صحنه هایی که اژه تصویر می کند، عبارتند از: «مکان، فضا. مکان، محدوده ای مشخص است که در آن مجموعه ای از فعالیت های قابل شناسایی صورت می گیرد، فضا عبارت است از گردهم آمدن مکان هایی متنوع که تاثیرگذاری آنها بر یکدیگر، فضا را شکل می دهد. مکان در واژگان اژه، هویت مند، رابطه مند و دارای تاریخ است. بر این اساس، تحقق "نامکان" درون فضاهایی شکل می گیرد که از هویت، تاریخ و ارتباط تهی باشد» (اژه، ۱۳۸۷، ۱۲).

بی هویتی و عدم حس تعلق و روح مکان در دنیای امروزه، باعث بوجود آمدن پدیده ای بنام "نقاب"^{۱۰} شده است. نقاب، حدفاصل بین مکان و نامکان می باشد. نحوه برقراری ارتباط انسان با فضاهای پیرامون باعث می شود تا فرد به نقاب زدن رو بیاورد. «ما نقاب بر چهره می گذاریم تا نمایشی پایدار و نسبتاً مستمر بازی کنیم. این نقاب ها، از سرکوب اجتماعی خواهش ها و خواسته ها ساخته شده اند. تعویض نقاب با دقت و با کمک آینه انجام می شود تا بتوانیم حدس بزینم دیگران چگونه ما را می بینند» (مدنی پور،

۱۳۸۷، ۱۴۳). نقاب زدن، تنها برای مراسم و مناسبت‌های خاص انجام نمی‌گیرد، بلکه یک عادت اجتماعی روزمره‌ای است که در نامکان‌های هر روز انسان‌ها متجلی می‌شود.

یافته‌ها و بحث

اکبر رادی در بیشتر آثارش به مقوله مکان و هویت‌های مکانی شاعرانه توجه ویژه‌ای دارد. اما ملاحظات متفاوت او به مکان‌ها در این دو اثر برجسته: پلکان و شب روی سنگفرش خیس، و آشنایی‌زدایی‌های رادی با مخاطب در معرفی مکان‌ها، نسبت به سایر آثار او برتری دارد. هدف اصلی انتخاب این دو اثر، صرفاً مقایسه نبوده بلکه واکاوی و تحلیل مکان‌های آن بوده است. در ادامه به این پرسش‌ها پاسخ داده خواهد شد: حس تعلق شخصیت‌ها به مکان‌ها چگونه است؟ آیا در فرم آن پدیدار مکانی، نامکان پدیدار می‌شود؟ تأثیرات فردی، هویت، منش، کنش، شخصیت‌ها به مکان‌های خود چگونه است؟ آیا شخصیت‌ها متوجه حیات زیسته خود هستند؟ یا به طور کلی باشیدن اتفاق خواهد افتاد؟

الف) نمایشنامه «پلکان»

پلکان، تنها اثر متفاوت رادی است که دارای جغرافیای گسترده مکانی می‌باشد. این اثر در پنج پرده مکانی روایت می‌شود. پرده اول: روستای پسیخان، "قهوه‌خانه". پرده دوم: روستای پسیخان، "جگرکی". پرده سوم: رشت، "دکان دوچرخه‌سازی"، پرده چهارم، رشت، "دفتر ساختمان". و پرده آخر تهران، فرمانیه، "خانه بلبل". نمایشنامه پلکان، درباره حضور بلبل در این مکان‌ها می‌باشد و شاهد رشد و قدرتمند شدن او هستیم.

در پرده اول، "آن شب بارانی"، در روستای پسیخان و در قهوه‌خانه روایت می‌شود. سال ۱۳۳۳، فضایی جهت دور هم جمع شدن اهالی روستا و گفتگو کردن درباره مشکلات خود و دیگران. مکان قهوه‌خانه، یک مکان عمومی و خنثی است. «فضا و مکان عمومی به این خاطر عمومی است که همه حق دارند در آن حضور فیزیکی داشته باشند. البته هدف از دسترسی فیزیکی به مکان، دستیابی به فعالیت‌های درون آن است... دسترسی به "اطلاعات" در بطن موضوع حریم خصوصی و خلوت قرار دارد که شامل میزان انتشار اطلاعات درباره خودمان و یا میزان حضورمان در بین عموم می‌شود. دسترسی به "منابع"، امکان اعمال نفوذ بر امور عمومی را فراهم می‌کند» (مدنی پور، ۱۳۹۱، ۱۳۶). حضور بلبل در قهوه‌خانه، با هدف دستیابی به فعالیت‌های درون آن و دسترسی به اطلاعات و منابع است. در قهوه‌خانه کبله دایی، محور گفتگو در مورد مفقود شدن گاو آقاگل است و به دنبال یافتن منبع و دلیل برای مفقود شدن گاو و یافتن دزد. در این پرده، بلبل اولین پله از پلکان ترقی را با دزدیدن گاو آقاگل آغاز می‌کند تا بتواند به مکانی ثابت دست پیدا کند. اما آقاگل، با دزدیده شدن گاو و تنها منبع درآمد خود، روستای پسیخان را دگر "مکان" زندگی نمی‌داند

و قصد به ترک دیار خود دارد. می‌توان «در پیله فرو رفتن» آقاگل را فهمید و مخاطب با اولین جلوه از دست دادن «مکان» و پدیدار شدن «نامکان» در این اثر روبرو می‌شود:

آقاگل: بادومای من سوخته، طلا رو بردن، چی کار می‌تونم بکنم؟ اگه طلا پیدا نشه، می‌کنم می‌رم رشت، هر چی شد، شد. تو گاراج شیشه که بار می‌تونم خالی کنم. نتونستم، جلوی سبزه میدان چند تا تنگ می‌ذارم و لیموناد و آبغوره می‌فروشم. اینم نشد، می‌افتم تو کوچه‌ها کهنه‌فروشی می‌کنم (رادی، ۱۳۸۸، ۲۵). در انتهای این پرده، بلبل که از توهین‌ها و متلک‌پراکنی‌ها به تنگ آمده، طغیان می‌کند. تصمیم می‌گیرد که برای خودش کار و کاسبی در پسیخان فراهم کند. به راه انداختن مکانی ثابت برای اعتبار و جایگاه خود، یا به عبارتی به دست آوردن یک هویت مکانی مستقل در پسیخان، یک جگرکی:

بلبل: آره، از فردا نشون تون میدم. جلوی همتون وامیستم. روی از دم تونو کم می‌کنم... این همه دودیدم، سختی کشیدم، تو سری خوردم، مسخرم کردین، نیش، کنایه، زخم زبون، دیگه بسه، دیگه به تنگ اومدم. حالا می‌خوام به جا واستم، می‌خوام تو همین دشتکی دکه بزمن و چشمای همتونواز کاسه در بیارم... می‌بینی! وقتی دکه روزدم، وقتی دود کبابولوله‌ای فرستادم طرف قهوه‌خونه و دکون مشتت آقا، که مٹ سگ بو بکشین، اونوقت به اتون میگم کی غیرت داره و کی بوی گه می‌ده! (همان، ۳۲).

پرده دوم، با عنوان "در انتهای مه"، در "دکه جگرکی"، روایت می‌شود. اولین مکانی که بلبل در پاییز ۱۳۳۵، برای خود یک مکان شخصی^{۱۳} ساخته است. در ادامه، بلبل در پی یافتن پله دیگری بنام حاج عمو است. او قصد دارد با دختر حاج عمو ازدواج کند. حاج عمو، فرد متمولی است. بلبل، پله ترقی خود را از کنار این ازدواج می‌بیند و به دنبال مال و منالی مناسب برای خود است. او می‌خواهد پسیخان را ترک کند، حالا دیگر فضای جگرکی برای او راضی‌کننده نیست! او به دنبال تجربه فضایی جدید در شهری جدید است:

بلبل: اون خونه رشتی شما که مخروبه افتاده داره می‌آد پایین. خب اگه قباله دخترت کنی، منی می‌فروشم، آن، دکونش می‌کنم، مثلاً دوچرخه‌سازی... (همان، ۴۸)

جگرکی، در ابتدا برای بلبل نقش "مکان" داشته است زیرا با آن توانست در پسیخان، هویت مکانی معتبری برای خود کسب کند. اما، فضای جگرکی که نشان از وجود، "حس تعلق" نزد بلبل داشت، به آرامی از بین رفت. او دیگر خود را در پسیخان نمی‌بیند، او حالا خود را در رشت و در مغازه حاج عمو می‌بیند. بمانی معشوقه بلبل، نیاز بلبل را به داشتن مکان و فضا برای پیشرفت متوجه می‌شود و درک می‌کند که نمی‌تواند این نیاز بلبل را فراهم کند، زیرا خود بمانی هم شرایط و موقعیت مناسب مالی ندارد:

بلبل: چه قولی؟ چه مروتی؟ چی می‌گی تو؟ مگه آیه اومده؟ بیمارمش تو اون خُلدونی به عمری به اش نخوردگی بدم که چی؟ (همان، ۵۶)

بمانی: باید دکون داشته باشی، دوچرخه‌سازی، خونه شیش دونگ! بمانی کیه! قول و قرار چیه! منوانگشت نشون

مردم کردی (همان، ۵۵).

بمانی، به شرایطش در روستا و موقعیتی که بلبل برای او در این فضای محدود (روستا) ایجاد کرده، پی می برد و بودن در مکان و فضایی فعلی را در خود نمی بیند. مکانی که روستا برای او ساخته بود، به ناگهان پوچ و تبدیل به "نامکان" می شود. وجود حس تعلق به "مکان" در این پرده قربانی می گیرد، بمانی، خودش را به رودخانه می اندازد. به عبارت دیگر، "باشیدن" دیگر برای او اتفاق نمی افتد، "باشیدن" به معنای در آرامش بودن در یک مکان محفوظ است» (شولتز، ۱۳۹۱، ۳۹). او دیگر در دنیا نیست و قربانی هویت اجتماعی خود در پسیخان می شود.

پرده سوم، زمستان شهر ما" که در زمستان سال ۱۳۴۱ در "دوچرخه سازی" می گذرد. صاحب این مکان، بلبل است، که آن را از پدرزنش حاج عمو، به ارث برده است. بلبل به آرزوی خود که داشتن دوچرخه سازی بود (اشاره به پرده اول)، رسیده است. او وارد صنعت شده و علاوه بر تعمیرات به دادوستد دوچرخه هم مشغول است. او برای خود یک مکان بنا کرده است. این مکان، در مورد جگرکی و کارگاه ساختمانی هم حاکم است. در تمام این فضاها، شاهد دادوستد و رشد بلبل به صورت صعودی و پلکانی هستیم. در این پرده، تنها کسی که از مکان خود نفرت دارد، اسکندر شاگرد بلبل است، او از بلبل، برای درمان همسر بیمارش، وجه نقدی طلب می کند که با بی توجهی بلبل باعث مرگ همسرش می شود. اسکندر با فقر خود، از مکانی که در آن هر روز تلاش می کند، نفرت پیدا کرده است و نامکان در او بروز می کند و مکان، قربانی دیگر خود را می گیرد. حس تعلق به مکان در بلبل در این پرده دیده می شود، اما این فضا برای او روح مکانی ندارد، زیرا در پرده بعدی سراغ کسب و کار دیگری می رود.

اسکندر: دیروز تمام شو تخته بند افتاده بود زمین و از درد زوزه می کشید؛ اون وقت من دیشب از پا درازتر رفتم خونه... همون شبانه گذاشتم رو کولم بردمش مرخص خونه... گفتن پانصد تومن خرج ور می داره
بردمش پورسینا... اون جام پرستار گفت: تخت خالی نداریم...
از صوب گذاشتم پیش زن نعلبنده؛ بی شیر و غذا... نمی دونم چیکار کنم.

بلبل: اینا اینم دخله، کاسی امروز ما... مسخره کردیم خودمونو... آخه یه حرفایی می زنی! بعله! حالش وخیمه، باید بخوابه، تو مخصمه موندی... اما خودت شاهدهی که دکون خالیه... (رادی، ۱۳۸۸، ۶۵).

بلبل: (اسکندر وارد می شود، موهایش ژولیده و شانیه هایش از برف و باران خیس است. دم در می ماند و به هیچکس نگاه نمی کند.) چه عجب به دفعه جنبیدی! خرید کردی که؟

اسکندر: نه... رفتم خونه.

بلبل: رفتی خونه؟ زن و بچه منو غال گذاشتی رفتی خونه؛ پس ترب و زیتون و قصابی چی؟ مگه قرار نبود ظهیر بری؟ آدم مثل تو نوبره والله!... بیا بابا، بگیر برو خفمون کردی. (اشاره به پانصد تومن نزول که

حاجی نور به اسکندر می دهد).

اسکندر: دیگه... لازمش ندارم.

بلبل: پس این دو روزه مغزمنو خوردی واسه چی؟ مگه نمی گفتی زنت....

اسکندر خاموش می نشیند، دست ها را روی زانو و سرش را روی دست ها می گذارد و در هم شکسته و تلخ در خود مچاله می شود... (رادی، ۱۳۸۸، ۸۳).

پرده چهارم "آفتاب برای سلیمان"، در رشت، سال ۱۳۵۰، در دفتر کارگاه ساختمانی می گذرد. بلبل، بساز و بفروش شده و داستان در دفتر کارش روایت می شود. اولین مکان اثر، که در آن با آشوب و قتل مواجه می شویم. خرابکاری در کارگاه، توسط کارگری ناشناس رخ داده است و بلبل با به زندان انداختن سلیمان که فردی بیروبی گناه است، سعی در ترساندن بقیه کارگران دارد تا مقصر اصلی خرابکاری، خود را معرفی کند.

بلبل: من کنترات کرده ام، این جام «گلزار» ه حاجی، به محله نوبنیاد خوش قواره واسه کله گنده های رشت. من با همین مجموعه باید استارتمو بزنم و خودمونشون بدم... پس حتی به ساعت کار ما نباید بخوابه (رادی، ۱۳۸۸، ۹۷).

سلیمان، باضعی که دارد در یک توالی زندانی است! فضایی سرد، در فصلی سرد، که سلیمان تاب تحمل آن را ندارد. به همین منظور الیاس (سرپرست کارگران) در تلاش است تا سلیمان را آزاد کند اما در نهایت سلیمان در توالی به علت ضعیف بودن در بدترین مکان ممکن با مرگ هم آغوش می شود و آشوب در کارگاه ساختمانی شکل می گیرد. بلبل، حس تعلق حاکم و مستبدی در این پرده نسبت به مکان خود دارد، حسی که همیشه همراه بلبل وجود داشته، اما در این مرحله به اوج خود می رسد.

پرده پایانی "مکت"، روایت در تابستان ۱۳۵۷، فرمانیه، خانه بلبل شکل می گیرد. بلبل که حالا نامش "تاج" شده، مال و منال مناسبی برای خود به هم زده است. بلبل، بساز بفروش معروف تهران شده است. او حالا به مرحله آخر زندگی خود رسیده است. مرحله بازنشستگی. پسر بلبل از خارج کشور برای مدت کوتاهی به وطن بازگشته است. بلبل برای او نقشه ای در سر دارد، به زور قصد دارد او را در وطن و مکانی که خود در آن سکنی گزیده است، اسیر کند. او با پیشنهاد ازدواج با ثریا، دختر آهن فروش معتبر، حتی قصد دارد از پسرش هم پله بسازد، تا بتواند با پدر ثریا که آهن فروش معتبری است، مراوداتی داشته باشد:

سعید: شما که اندازه گرفتین و بردین و دوختین
بلبل: این وصلت برای آتیه تو سند اطمینانه پسر.
سعید: آتیه من؟

بلبل: آئینه تو احترام به گذشته منه (همان، ۱۲۹).

سعید، به ماندن در سرزمین خود فکر نمی کند، او به دنبال مکان گمشده خود است. سعید، احساس بی هویتی در این مکان دارد، زیرا خود را موجودی پوشالی و بدلی نزد پدرش می بیند و هیچ جایگاهی برای خود تصور نمی کند، او خود را به مانند سوسکی در زیر پای پدرش تصور می کند، او احساس له شدن در خانه، وطن و

مکان خود را دارد، و ایران را قابل سکونت برای خود نمی‌بیند:
 بلبل: و انقدر نازک و بدلی هستی که یه تلنگل بهات بخوره،
 درنگی می‌شکنی.
 سعید: دستپخت شما قریبان! یه موجود بدلی و پوشالی،
 درسته، زیر پای شما حتی یه سوسک هم نمی‌شم اینوازون
 طرف دنیا حس می‌کنم و، برای همین که نمی‌خوام برگردم
 ایران (همان، ۱۲۲).

سعید با محیطی خالی از هر نوع محتوای عاطفی و تهی از اقلیم
 حضور، سرو کار دارد. همچون انسان تکنیرپذیر و منعطف - که
 نتیجه بی‌محتوایی اوست - فضا برای او نیز یکسره متجانس و
 یکدست شده است. برای سعید، ایران تبدیل به نامکان شده
 است، در آن هویت خود را نمی‌یابد. سعید هیچ آینده‌ای را برای
 خود در این مکان متصور نمی‌شود. او به فکر فرار است. خانه و
 سرزمین برای او یعنی بلبل، پدری خالی از احساس و مهربانی.
 بلبل، با نقاب‌های قابل تعویض خود، توانست پله‌های پلکان
 زندگی را طی کند، و خود را به جایگاهی که آرزویش بود، برساند.
 نقاب زدن بر چهره، آغاز فرایند تبدیل شدن «مکان» به «نامکان»
 است. فرایندی که بلبل به تدریج از روستای پسیخان تا تهران
 طی می‌کند. «برای کنار آمدن با محرک‌های احساسی و در زندگی
 مدرن، فرد خود را ملزم می‌دارد تا نقاب‌های قابل تعویض را برای
 خود بسازد تا در روابط دوسویه مراودات، از آنها استفاده کند»
 (مدنی‌پور، ۱۳۸۷، ۱۴۲). محرک‌های احساسی که با آن توانسته
 تا درجات مختلفی از پیشرفت را طی کند. مراوداتی که تا آخرین
 لحظات عمر خود، به همراه دارد. فردی که نقاب می‌زند، دچار
 بی‌هویت‌شدگی و بی‌مکانی است. او «دچار نوعی تسخیرشدگی
 و از خود بی‌خبری دلپذیر شده است، مثل هر تسخیر شده‌ای با
 قریحه یا اعتقاد کم یا بیش تسلیم، آن حال می‌شود و مدتی مزه
 خوشی منفعلانه بی‌هویت‌شدگی و لذت فعالانه‌تر نقش بازی کردن
 را می‌چشد. او در نهایت تصویری از خود را در مقابل خود می‌یابد،
 تصویری که حقیقتاً بسیار عجیب است» (اژه، ۱۳۸۷، ۱۲۴).
 تصویری که در پرده آخر در گفتگو با یحیی نمود پیدا می‌کند؛
 تصویری از رویدادهایی که تا به این مرحله از زندگی وجود او را
 تسخیر کرده‌اند و بلبل، خود را در برابر این رویدادها تنها می‌بیند.
 بلبل، دچار پرتاب‌شدگی مکانی می‌شود، از تهران تا پسیخان.
 نمونه‌ای بدیع و کمتر دیده شده در آثار رادی:

بلبل: خب یحیی! باز تویی، مٹ هر شب، مٹ همیشه...
 من انقد بی‌خیر نیستم که نوکر باوفایی مٹ تو رو از قلم بندازم.
 تو خیلی ساله مونس منی. کسی و کاری هم که نداری. یه دونه
 گاو داشتن که واژش کردن. خواهرت که طفلی توی رودخونه
 افتاد و ناکام شد. زنت که اول صبا ی زندگی ورپرید. باباتم
 که بیچاره یه شب توی مستراح یخ زد و، مٹ اینکه یه بچه
 شیرخوره هم داشتی... اون پنجره رو وا کن. می‌خوام صدای
 بارونو بشنم، می‌خوام مهربون باشم (رادی، ۱۳۸۸، ۱۳۱).
 «باشیدن»، برای بلبل و سایر شخصیت‌ها اتفاق نمی‌افتد.
 «هایدگر نشان می‌دهد که "باشیدن" به معنای در آرامش بودن در

یک مکان محفوظ است» (شولتز، ۱۳۹۱، ۳۹). هیچ کدام از اعضای
 خانواده بلبل در آرامش، به مفهومی که هایدگر اشاره می‌کند،
 نبوده‌اند و همچنین سایر شخصیت‌ها. به عبارتی بلبل، آرامش و
 «باشیدن» را در هیچ جایی نمی‌یابد. در هر یک از پرده‌های اثر،
 شخصیت‌ها هیچ‌گونه ارتباطی با فضایی که در آن قرار گرفته‌اند در
 خود نمی‌بینند و یا به آن فضا حس تعلق کاملی پیدا نمی‌کنند. به
 نوعی شخصیت‌ها، مکان‌های خود را فراموش کرده‌اند و کمتر به
 زبان می‌آورند. روح مکان برای بلبل به کلی کمرنگ شده و در انتها
 خود را در محاصره نامکان‌ها می‌بیند.

ب) نمایشنامه «شب روی سنگ فرش‌های خیس»

قدم زدن بر روی سنگ فرش خیس و خلق تصاویر مکانی از
 علایق اکبر رادی در آثارش بوده است که تأثیر آن در این اثر به
 مراتب بیشتر جلوه کرده است. این نمایشنامه، در شش پرده
 روایت می‌شود. دکتر مجلسی، استاد ادبیات، به علت وجود تنش
 در خانه و عدم تفاهم از همسرش ناهید جدا شده است، دختر
 نابینایش نوشین را به تنهایی بزرگ کرده و خواهرش رخساره
 نیز به علت فوت همسر، در کنار آنها زندگی می‌کند. روایت تنها
 در آپارتمان مجلسی، در تهران جاری است. با تعدد مکانی
 در این اثر روبرو نیستیم. توضیح صحنه و شرح حوادثی که در
 آپارتمان مجلسی بیان می‌شود، ما را با نوعی فضا/ مکان مدرن
 آشنایی‌زدایی می‌کند، قالب فضایی که در اثر تعریف می‌شود،
 فضایی مدرن و آپارتمانی است، آشپزخانه باز^۴، دو بلکس، بالکن
 سرتاسری که در طبقه بالای آپارتمانی در تهران واقع است. به نقل
 از رلف: «هنگامی که ما فضا را احساس می‌کنیم یا می‌شناسیم یا
 توضیح می‌دهیم، نوعی ارتباط ذهنی یا مفهومی از مکان وجود
 دارد» (رلف، ۱۳۸۹، ۱۱). مفهومی از مکان که مجلسی دائماً به آن
 ارتباط ذهنی اشاره دارد، فضای مه‌آلود گیلان است و اشاره به
 وجود روح مکان در آن:

ناهید: چرا همیشه دانشگاه گیلان؟ این برای من مسأله
 شده، جدی!

مجلسی: نمی‌دانم؛ شاید برای این که... گاهی شب‌های
 نمناک و مه‌آلود توی آن کوچه‌های سنگفرش قدیمی قدمی
 بزنم! (رادی، ۱۳۸۸، ۴۲۵)

«کیفیت خاص درونی و تجربه درونی بودن است که مکان‌ها را
 در فضا از یکدیگر متمایز می‌سازد» (رلف، ۱۳۸۹، ۱۶۸) و کوچه‌های
 سنگفرش قدیمی، شب‌های نمناک و مه‌آلود، همان تجربه و
 کیفیت درونی بودن است و برای مجلسی، تجلی "مکان" است.
 مجلسی، انسانی باریشه است و به دنبال ریشه‌های خود است.
 ویل این مفهوم را چنین شرح می‌کند: «نیاز به ریشه‌ها حداقل
 برابر با نیاز به نظم، آزادی، مسئولیت، تساوی و امنیت است و
 در حقیقت ریشه داشتن در یک مکان، یک پیش شرط لازم برای
 دیگر نیازهای روحی به شمار می‌رود» (همان، ۵۰). بدین جهت
 مجلسی، ریشه، حس تعلق، باشیدن و روح مکان خود را در رشت
 و در آن سنگفرش خیس و مه می‌بیند. مجلسی، به داشتن خاطره

رخساره، خواهر مجلسی، زنی مطلقه که اطرافیان به او به چشم فرصت نگاه می‌کنند. فرصتی که گلشن؛ صاحب‌خانه مجلسی به دنبال اوست. گلشن؛ فردی سنتی، که به دنبال منافع خود تحت هر شرایطی می‌گردد و عامل اصلی جهت بوجود آوردن تنش در خانواده مجلسی است. از مهم‌ترین آنها، پیشنهاد ازدواج به رخساره، تحت فشار گذاردن مجلسی برای تهیه پول خانه، همه و همه نشان از منفعت‌طلبی و فرصت‌طلبی گلشن دارد. گلشن در "خانه" فعلی خود نیست، و سکنی‌گزیدن را به فراموشی سپرده است. می‌توان به نمونه خوبی از ظهور فرایند تولید، فرمی نامکان در این اثر توسط گلشن اشاره کرد، او به نقد آپارتمان و نوع زندگی مدرن و روحی که در آن جاری است، اشاره می‌کند:

گلشن: خانه، نه این قوطی‌های در بسته‌ای که آدم تویش به هر طرف می‌رود، دماغش به دیوار می‌خورد. شما را نمی‌دانم؛ ولی من که هر وقت پا توی آپارتمان خودمان می‌گذارم، سرم گیج می‌رود، قلبم به تاپ تاپ می‌افتد، فکرم را بکنید! زن‌ها وسط سالن ایستاده‌اند و بلند بلند حرف می‌زنند... بوی پیاز داغ و دنبه توی تمام سالن پیچیده. نه حریمی، نه درو پیکری، عین بازار شام! اتفاقاً منزل ما همچو بی درایت هم نیست... (همان، ۵۴۲).

آرمین، دانشجوی دکتری، معلول و یک پا دارد و با یک عصای چوبی در قلمرو و مکان‌های خود پرتاب می‌زند، اما در قلمروهای خود، عصای او دیگر جادویی نیست، نمی‌گذارند که جادویی بشود! آرمین به دنبال عدالت است و آن را در "مکان" و وطن خود نیافته و بدین خاطر است که نقش یک مسافر را پیدا می‌کند، مسافری که قصد دارد به "مکان" جدیدی مهاجرت کرده تا هم عدالت را بیابد هم معجزه عصای جادویی خود را.

آرمین: ... عدالت! به من بگوید عدالت چیست؟
مجلسی: عدالت، جستجوی خداوند است.
آرمین: او یک طبیعت بود، یک درخت، فردا... اگر فردایی نباشد، آیا عدالتی هم وجود دارد؟
مجلسی: اگر عدالتی وجود نداشته باشد... او... تومی خواستی به چشمه ظلمات بروی؛ پس عصای سحرآمیز تو کو؟
آرمین: وقتی قدم به این سفر گذاشتم، عصای چوبی من سحرآمیز می‌شود.
مجلسی: سفر عبث!

آرمین: برای رفتن به چشمه ظلمات، هیچ سفری عبث نیست استاد، نه! (همان، ۵۶۳).
آرمین، حس تعلق و باشیدن و سکنی‌گزیدن را در ایران ندارد. او قصد دارد، از "مکانی" که برای او به صورت "نامکان" شده به "مکان" دیگر برود تا شاید برای او حس "مکان" تجلی پیدا کند. گریه‌ها (اشاره‌ای به رشد تدریجی نامکان‌ها) در "مکان" فعلی او را زخمی کرده‌اند و آرمین، جز قبول مکانی جدید برای خود، راهی ندارد، زیرا برای حس بودن در دنیا و رشد و ترقی به آن نیاز دارد، حتی اگر مکان جدید دارای شرایط بد آب و هوایی باشد:
مجلسی: کجا؟

از مکان‌ها وابسته است. وابسته بودن به مکان‌ها و داشتن رابطه عمیق با آنها، نیاز مهم آدمی است. برای مثال قالیچه‌ای که حامد (برادر ناهید) برای بردن آن حکم قضایی دارد:

مجلسی: آخرین یادگار گذشته‌های من است، ابریشم خالص (رادی، ۱۳۸۸، ۴۳۶).
آن قالیچه را خودم خریدم تاریخش هم دقیقاً می‌دانم... ما از سفر شمال برگشته بودیم...
حامد: به عبارت خود شما، از یک کوچه سنگفرش قدیمی (همان، ۴۴۲).

مجلسی در مکان فعلی خود (آپارتمان)، حتی با وجود دختر و خواهرش، تنها است. او حس تعلقی به این مکان ندارد و بدنبال رهایی آن است. مجلسی به علت وجود مشکلات مالی و بحران‌های جدیدی که ایجاد می‌شود، سکونت خود را در این مکان / فضا غریب می‌بیند:

نوشین: این دو ساله دور و بر ما کمی خلوت شده
مجلسی: آره، دوستان همه پراکنده شدند. مثل پرندۀهای مهاجر پرواز کردند و رفتند (همان، ۳۹۴).

هزیان‌گویی و از خود بیخودشدگی مجلسی، زمانی آشکار می‌شود که دخترش می‌میرد. به عبارت دیگر، در لحظه مرگ دخترش، برای او هیچ مکانی در دنیا وجود ندارد، و با بیان "قطره خون روی سنگفرش خیس" نشان از به خون کشیدن همان مکانی است که روح مکان در آن جاری بود و خود را در آن زنده می‌دید. مجلسی خود را در تسخیر و محاصره نامکان‌ها می‌بیند، برای نمونه به پرده آخر اثر که در آن نحوه واکنش مجلسی به مرگ نوشین را شرح می‌دهد:

مجلسی: ... ما در هوای سرد زمستانی سه تاج گل می‌خک روی مزار نوشین گذاشتیم و زیر نم ریزه‌های تند برف، غریبانه دورش حلقه زدیم و بعد ساکت و خاموش برگشتیم. و حالا... درست است! چون حالا که توی این مه غلیظ شبانه و باران، در دامنه سفال‌های این خانه کهنه قوز کرده‌ای، قطره قطره خون چکان روی سنگفرش خیس، آقای مجلسی، دیگر چه احتیاجی به حنجره‌ات داری؟ توی این کوچه آشنای مه گرفته، زیر این پنجره بسته بایست و نگاه کن... (همان، ۵۶۵).

اما به صورت کامل، این تسخیرشدگی حاصل نمی‌شود. خاطرات نزد او جایگاه محکمی دارد. اگر چه در انتها دچار بی‌هویتی می‌شود، اما اسیر هجوم نامکان نمی‌شود، زیرا مجلسی انسانی با ریشه است. مکان‌ها برای او دارای هویت بوده و هرگز آنها را فراموش نخواهد کرد. اما روح مکان و باشیدن، در سایر شخصیت‌های اثر متفاوت می‌باشد. روح مکان برای نوشین در فضایی است که پیانو می‌نوازد، زیرا در آن مکان، موسیقی به او کمک می‌کند تا خاطره‌ها را در خود زنده کند.

نوشین: نمی‌دانم چرا هر وقت این ملودی را می‌زنم، تمام خاطرات در خیال من زنده می‌شود.
مجلسی: توی این خانه فقط یک دانه پیانو داریم که مونس توست (همان، ۳۹۳).

آرمین: سوئد.

مجلسی: سوئد!

آرمین: یک ماهی توی تنگ آنقدر قد می کشد که باب دندان گریه بشود.

مجلسی: بله، ته دریا نهنگ هم پیدا می شود... دنیای سفید اسکاندیناوی!

آرمین: من به یخبندان های شمالی احتیاج دارم (همان، ۵۶۲). شخصیت مهم دیگر، دکتر مژدهی است. او استاد دانشگاه تهران است و در زمان قبل از انقلاب هم تدریس داشته است. مژدهی، استاد راهنمای آرمین دانشجوی دکتری است. میان این دو مجادله بسیار است که برای نمونه بحث آنها درباره "مکان"! یک نمونه قابل توجه و نادر از رادی در آثارش:

آرمین: انسان در مکان زندگی می کند استاد؛ نه در خلاء

مژدهی: من به انسان هایی که در ماورای مکان زندگی می کنند، ارادت بیشتری دارم (همان، ۴۱۱).

انسان در مکان زندگی می کند، نوعی "باشیدن" به گفته هایدگر؛ «گونه ای که در آن شما هستید و من هستم، گونه ای که در آن ما انسان ها بر روی زمین هستیم، باشیدن است» (شولتز، ۱۳۹۱، ۲۱). مژدهی به هیچ وجه ارتباطی با ماورای مکان ندارد، او در متن تنها فردی است که همیشه "نقاب" بر چهره دارد و خود را در مکان های خود پنهان می کند. مژدهی فردی است که در دوران پس از انقلاب جمهوری اسلامی، «نقاب» به چهره زده و در حال حاضر به هیچ وجه چهره واقعی خود را نمایان نمی سازد. او با زدن نقاب در مکان های خود حضور دارد. او حس تعلق به مکان را با نقاب زدن به اثبات می رساند، نقابی که از عوامل اصلی بروز تدریجی ظهور نامکان ها در فرد می باشد. برای مثال:

آرمین: او سال ها با کراوات های گل منگلی و کفش های باشنه بلند در تمام مراسم رسمی حضور داشته و توی دانشکده با همان کفش ها برای کسانی پادویی کرده که خودشان در رده های بالا برای رؤساشان کیف می کشیدند. و حالا که بوی گلاب می آید، ته ریش و عینک بادامی، یک شال هم دورگردنش پیچیده، و اصلاً به روی خودش هم نمی آورد که دارد به شعور من توهین می کند؛ این ریا کاری است (رادی، ۱۳۸۸، ۴۱۲).

آرمین: پاییز ۵۳ مسئولیت آن سال را به یاد می آورید؟ مژدهی: خب؟

آرمین: در سال ۵۴ منشی کمیسیون پژوهش در شورای عالی تاریخ هخامنشی بودید..... آن سال ها من هنوز پای خودم را داشتیم..... آنچه بعدها در خاطره ها ماند و کعب الاخبارهای دانشکده می گفتند، کت پیچازی چهار جیب شما بود و یک جفت کفش لژدار برقی..... و خطابه غرابی که در ساحت آرامگاه فردوسی ایراد کرده بودید. درست است؟ مژدهی: عجب!

آرمین: انسان حیوانی است که انتخاب می کند استاد؛ حتی اگر مسئولیت های او به تمام معنی آسمانی نباشد! (همان، ۵۲۰). حامد، وکیل ناهید (خاله او، همسر مجلسی)، فردی است

غرب زده و عاشق اروپا که از عوامل مهم به یاد آوردن خاطرات گذشته مجلسی است، با هر بار آمدن به نزد مجلسی، او را برآشفته می کند، زیرا خاطرات "مکان"ی او را که با همسرش زندگی می کرده، با حکم دادگاه به چنگ آورده است. برای نمونه می توان از بردن فرش، پول، مرگ دخترش و... نام برد. هدف حامد از رفتار خود با مجلسی، تهیه سرمایه ای برای خود، جهت مهاجرت به اسپانیا است. در ادامه، حامد اشاره به نوع پوشش تحمیلی، در سرزمین خود می کند، پنگوئن! و ناهید به علت این مسئله ترک وطن خود کرده است، تا پنگوئن نباشد. او قادر به زیستن در مکان های قبلی خود نبوده، زیرا آزادی راستین متضمن تعلق داشتن به مکان است. ناهید به مکان جدیدی پناه جسته و آن را پذیرفته است و با آن دنیا احساس نزدیکی می کند و همواره احساس می کند که "در خانه خویش" است و بخشی از زندگی روزمره خود را در آن می سازد، ریشه می گیرد و جا می افتد:

حامد: من خیال مسافرت دارم؛ می دانستید؟

مجلسی: اسپانیا؟

حامد: می خواهم برای مدتی برم پیش خاله ناهید

مجلسی: بد نیست!

حامد: او در یک سوویت چهل و پنج متری، و در مصاحبت یک بیوه والنسیایی که گوش های سنگینی هم دارد و یک توله سگ حنایی که ماتحتش بوی ماگنولیا می دهد،.....

مجلسی: پس تصمیم دارد بماند.

حامد: بیاید چه کند؟ برود توی کیسه بشود پنگوئن؟

مجلسی: تو باید مدت بیشتری پیش او باشی.

حامد: فعلاً که مرخصی یک ساله گرفتم و بعدش هم نمی دانم. خاله می خواهد پولش را از بانک در بیاورد و توی بارسلون نمایندگی آتاری، یا مک دونالد دایر کند که من برایش بگردانم... (همان، ۴۹۵).

دکتر کامران فلک شاهی؛ «چهل ساله، شیک پوش، مجردی که چند سال پیش با تخصص قلب و یک پیپ فرانسوی از بلژیک آمده بود و بلافاصله در خیابان بخارست مطب زد» (همان، ۴۶۲). با توجه به شرایط مالی خوبی که دارد، اما روح مکان و حس تعلق خود را در خارج از سرزمین کنونی خود می بیند و به دنبال آرمان شهر خود می باشد. او در متن به صورت مکرر از واژه های محاوره ای فرانسوی استفاده می کند و زبان بیگانه خود را به دیگران تحمیل می کند.

کامران: وقتی پزشک مملکت باشید و احیاناً درآمدی هم داشته باشید که به چشم شما هم آمده، ولی نتوانید مصرفش کنید، یا لذتش را ببرید، در این صورت با یک معلم ساده و یک مستخدم اداره چه فرقی می کنید؟ (همان، ۴۷۳)

دکتر کامران در وطن مادری خود احساس غربت می کند، از فرهنگ مردم سرزمین خود ضربه خورده و حتی در نوع پوشش خود نیز دچار بی هویتی شده است. اوقات فراغت برای بودن در فضاهای عمومی شهر برای او مهم است. اما این فضاها او را بیشتر به چالش کشیده است. او مکان حقیقی خود را در ایران نمی بیند و فقط در آن طرف مرزها می بیند.

برای مثال، فضایی که مجلسی و نوشین و سایر شخصیت‌ها آن را تجربه می‌کنند و با آن کشمکش دارند، فضای نامکانی می‌باشد. مجلسی، انسانی با ریشه است، در حالی که نامکان‌ها او را محاصره کرده، اما او حس تعلق خود به مکان را از دست نمی‌دهد و با نامکان‌ها مبارزه می‌کند، نوشین خانه‌اش را گم کرده، یا در جستجوی آن است که در نهایت با مرگ خود به خانه ابدی‌اش قبرستان می‌رسد. ناهید تنها فردی در متن است که در خارج زندگی می‌کند، او با توجه به شرایط حاکم بر وطن خود (پوشش و پیشرفت)، تصمیم به ترک سرزمین مادری خود گرفته زیرا به دنبال آزادی است، آزادی که حامد و دکتر کامران به دنبال آن هستند و در ادامه آرمن نیز به این نیاز دچار می‌شود. زیرا برای آنها، ماندن در وطن، یعنی فراموشی و از دست دادن آزادی‌های روزمره زندگی، حال چه متمول باشند چه فقیر.

کامران: ... چه می‌گویید شما؟ و حتی اگر پیشبند هم بسته باشند و پای برج ایفل یا کنار رود راین آتش رشته بار بگذارند ... باز هم آخر شب دور هم خوشند و در ولایت غربت، غریب نخواهند بود. غربت مال ماست قربان، که در ولایت خودمان ماست و خیار وطنی می‌خوریم و به زبان مادری سرهمدیگر کلاه می‌گذاریم. این است فرهنگ ما! ... نمونه می‌خواهید من! پاپیون می‌زنم؛ اما انگار حلقه طناب است که انداخته‌اند گردنم. پیپ می‌کشم؛ ولی به دهانم طعم چپق می‌دهد. آهنگ‌های ایرانی می‌شنوم و احساس بدبختی می‌کنم. غذیه‌های دریایی می‌خورم؛ اما بدون یک جام کوچک چه فایده؟ ... پس جای دل کجاست؟ شما بگویید! (همان، ۴۷۶)

مهاجرت، رفتن از مکانی به مکان نامعلوم، پایه‌های مکانی این اثر رادی است و شخصیت‌ها با این چالش روبرو هستند.

نتیجه

در جستجوی مکان از دست رفته خود است. و در «پلکان»، بلبل، نماد فردی است مدرن شده و پرسه‌زن، که ظاهراً در مکان‌های خود ریشه می‌گیرد و رشد می‌کند. اما وجود نامکان‌ها، بلبل را از رشت تا تهران به مانند یک پرانتز بزرگ، شیفته خود کرده است. سخن آخر اینکه به نظر می‌رسد پژوهش فوق، در پرتو تحلیل‌هایی که در چارچوب نظریه پدیدارشناسی مکان و نامکان از دو اثر رادی صورت داد، توانسته‌نمایی تا حد ممکن میسوط از این نظریه را پیش روی مخاطبان قرار دهد و به پرسش‌های مطرح شده پاسخ دهد. آنچنان که دیدیم، هجوم نامکان‌ها و ناامنی آن، نشان دهنده شاخص‌های فضایی مهمی در آثار رادی است. همچنین تبیین نظریه مکان و نامکان، توانست کژتابی فضایی و سرگردانی از بی‌هویتی شخصیت‌ها را در آثار رادی نشان دهد.

این پژوهش بر آن بود تا فرایند تبدیل نامحسوس مکان به نامکان را یافته و کنش و حس تعلق شخصیت‌ها نسبت به نامکان را تبیین کند. رادی، مکان را با نگاهی شهودی و بی‌واسطه، آنگونه که هست بر ما ظاهر می‌سازد، این نگاه بی‌واسطه و آشنایی‌زدایی شده از هرگونه عادت، اساس آثار او می‌باشد، اما مکان در آثار رادی، به شکل نامکان ضرورت می‌یابد و یا در طی فرایندی، مکان به نامکان تبدیل می‌شود.

در بیشتر آثار رادی؛ خانه، محل وقوع رویدادها است. اما با فضای صمیمی خانه مواجه نمی‌شویم، با بررسی «شب روی سنگ فرش خیس» و خانه مجلسی، متوجه وجود تنش در خانه می‌شویم. مجلسی از مکان و زندگی خود فراری است و به دنبال مکان حقیقی خود در رشت است. مجلسی، نماد فردی است که

پی‌نوشت‌ها

- 11 Information.
- 12 Sours.
- 13 Private Place.
- 14 Open.

فهرست منابع

اژه، مارک (۱۳۸۷)، نامکان‌ها: درآمدی بر انسان‌شناسی سوپرمدرنیته، ترجمه منوچهر فرهمند، چاپ اول، دفتر پژوهش‌های فرهنگی، تهران.
پرتوی، پروین (۱۳۹۲)، پدیدارشناسی مکان، چاپ دوم، فرهنگستان هنر، تهران.

- 1 Place.
- 2 Christian Norberg-Shulz (یکی از برجسته‌ترین چهره‌های پدیدارشناسی) (معماری).
- 3 Stimmung.
- 4 Dwell.
- 5 Genius Loci.
- 6 Genius.
- 7 Takes Place.
- 8 Marc Auge (انسان‌شناس فرانسوی، مولف کتاب: نامکان‌ها)
- 9 Non-Place.
- 10 Person.

- علیرضا منافزاده، چاپ اول، نشر فرزاد روز، تهران.
 شولتز، کریستین نوربرگ (۱۳۹۱)، روح مکان، به سوی پدیدارشناسی معماری، ترجمه محمدرضا شیرازی، چاپ سوم، انتشارات رخداد نو، تهران.
 شولتز، کریستین نوربرگ (۱۳۹۲)، مفهوم سکونت (به سوی معماری تمثیلی)، ترجمه محمود امیر یاراحمدی، چاپ پنجم، دفتر نشر آگه، تهران.
 طالبی، فرامرز (۱۳۸۹)، شناخت نامه اکبررادی، چاپ دوم، نشر قطره، تهران.
 مدنی پور، علی (۱۳۹۱)، فضاهای عمومی و خصوصی شهر، ترجمه فرشاد نوریان، چاپ سوم، انتشارات سازمان فناوری اطلاعات و ارتباطات شهرداری تهران، تهران.
- رادی، اکبر (۱۳۸۸)، روی صحنه آبی، جلد سوم، چاپ دوم، نشر قطره، تهران.
 رلف، ادوارد (۱۳۸۹)، مکان و بی مکانی، ترجمه محمدرضا نقصان محمدی، چاپ اول، انتشارات آرمانشهر، تهران.
 زومتور، پتر (۱۳۹۴)، معماری اندیشی، ترجمه علیرضا شلویری، چاپ دوم، حرفه هنرمند، تهران.
 شار، ادم (۱۳۸۹)، کلبه های دیگر، ترجمه ایرج قانونی، چاپ اول، نشر ثالث، تهران.
 شایگان، داریوش (۱۳۹۲)، در جست و جوی فضاهای گمشده، ترجمه